

J. J. VLČKOVÁ

RAFINOVANÁ

PAST SÍLA
LÁSKY

RAFINOVANÁ
PAST SÍLA
LÁSKY

Copyright © Jaroslava Vlčková, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Cover © Adéla Korbělářová, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3900-4 (pdf)

J. J. VLČKOVÁ

RAFINOVANÁ

PAST SÍLA
LÁSKY

I.

„Děkuju,“ poděkoval ředitel úseku Karel Málek své asistentce Leoně za kávu a znovu sklonil hlavu nad klávesnici.

Tichou melodií soukromého mobilního telefonu se nenechal rušit, v klidu dopsal e-mail, pečlivě si jej po sobě přečetl, odeslal ho a teprve pak sáhl po mobilu. Udělal dobře, že svou práci napřed dokončil, příchozí zpráva mu totiž způsobila takový šok, že by se na svou práci už dál nedokázal soustředit. Na displeji se totiž objevil obličejíček spícího miminka a pod ním text:

Ahoj tati, jmenuju se Jakub Donát a narodil jsem se dnes ráno.

Zaskočený ředitel vytřeštěně zíral na displej a zdráhal se uvěřit vlastním očím.

To se mi snad zdá!

Ne, nic takového, sen to rozhodně nebyl, pod dalším ob-
rázkem text pokračoval:

Hodil jsi mě přes palubu tak rychle, že jsem ti ani nestačila říct, že s tebou čekám dítě. S naším synem ale nezameteš tak snadno jako se mnou, zákon je jasně na naší straně. Pro začátek se

*spokojím s dvaceti tisíci měsíčně, tím to ale rozhodně neskončí.
Až se ti ozve můj právník, ve vlastním zájmu mu dohodu po-
depiš, jinak se sejdem u soudu. Kamila*

Panebože! A tohle se mi stane pár dní po svatbě!

V jeho nitru se rozpoutala hotová bouře pocitů, po radosti či štěstí, jak by se při příchodu nového človíčka na svět sluselo, ale nebylo ani stopy.

„Teď ne!“ houknul na svou asistentku, vstupující do dveří a chystající se mu cosi sdělit.

Vyděšená jeho brunátnou tváří zmizela jako blesk. Jakmile za ní zaklaply dveře, opřel si lokty o stůl a oběma rukama se chytil za hlavu.

Co budu proboha dělat? Neexistuje způsob, jak doma vysvětlit, že se mi o líbáncích narodil syn!

Z šokující zprávy se nemohl vzpamatovat, zasáhla ho o to víc, že momentálně prožíval nejšťastnější období svého života. Jeho vztah s okouzující Laurou sice loni málem zničil nechutný podraz, nakonec si ale vše vyříkali a po půlročním odloučení se k sobě vrátili. V září se zasnoubili, v říjnu seznámili rodiče a v listopadu přivítali na svět dcerku Karolínku. Jen svatbu kvůli pokročilému těhotenství odložili, vzali se teprve před pár dny, v době, kdy malá Karolínka oslavila půl roku. Proč ho jenom osud tak zkouší a zasazuje mu tuhle krutou ránu právě teď, kdy se konečně dočkal svého štěstí?

Kéž by to dítě nebylo moje!

Sáhl po kalendáři a začal počítat. Příliš práce mu to nedalo, datum plánované svatby s Kamilou měl vryté hluboko do paměti a dobře si pamatoval, že k jejich rozchodu došlo těsně předtím. Výsledek ho nijak neuklidnil, s klidným svědomím své otcovství vyloučit nemohl. Lauřina touha po dítěti tenkrát nakazila i jeho, ve svých pětáctýřiceti letech navíc neměl načas čekat. S vidinou blížící se svatby si tedy s antikoncepcí

hlavu příliš nelámal. Znovu vzal do ruky mobil a dychtivě si prohlížel roztomilou tvářičku svého údajného syna. Podrobně zkoumal každíčký její záhyb a pokoušel se vysledovat jakoukoliv podobnost se svou tváří. Brzy to však musel vzdát, u tak maličkého miminka, navíc se zavřenýma očičkama se jakákoliv podoba nedala vysledovat. Bylo mu jasné, proč se o svém synkovi dozvídá až teď, finanční požadavek doprovázený výhružkou soudem mluvil za vše. Když už se Kamile nepodařilo dostat ho do chomoutu, snaží se získat alespoň tučné alimenty.

Z celé situace byl tak vykolejený, že si teprve teď uvědomil, co mu asi vykázaná asistentka chtěla sdělit. Už před dobrými deseti minutami měl zahájit pravidelnou poradu se svými podřízenými, jistě tedy měla v plánu ohlásit mu jejich příchod. Při představě, jak se její účastníci celou dobu mačkají v nevelkém sekretariátu, mu pořádně zatrnulo, teď už s tím ale nemohl nic dělat. Rychle vstal, s omluvou pozval všechny dál a dlouhé čekání odůvodnil řešením jakési neodkladné záležitosti. Pak už mu nezbylo než tiše doufat, že si nikdo nevšimne jeho nezvyklé roztěkanosti a nesoustředěnosti.

Jakmile porada skončila, znovu sáhl po mobilu a zahleděl se na obě fotografie. První byla pořízená hezky zblízka a nebylo na ní vidět nic víc než drobnou tvářičku, druhá, zabíraná z větší vzdálenosti, mu ať už náhodou, nebo úmyslně prozradila logo porodnice. Okamžitě vypnul počítač a začal se chystat k odchodu.

„Vý dneska jdete na oběd ven, pane řediteli?“ podivila se Leona, když ho uviděla s taškou.

„Musím na ministerstvo, na oběd se stavím někde cestou,“ odpověděl. „Dneska se nejspíš už nevrátím,“ dodal a zavřel za sebou dveře.

V porodnici si sice nejdřív připadal jako vetřelec, pokoušející se proniknout do nitra Pentagonu, nakonec ale jakýmsi

zázrakem přece jenom uspěl. Tiše pak zaklepal na příslušné dveře a po vyzvání vešel dovnitř.

„Ale, ale, to jsou k nám hosti,“ zareagovala ironicky jeho ex-přítelkyně Kamila, ležící na nemocničním lůžku. „Jdeš si ověřit, jestli tě nevodím za nos?“ pokračovala ve stejném duchu.

„Ne, to mě vůbec nenapadlo,“ odpověděl smírně Karel.

„Ještěže tak,“ řekla spokojeně Kamila. „Tak co mojí novince říkáš? Sebrala ti dech, co?“

„To teda jo,“ přiznal. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“

„A k čemu by to bylo? Kvůli Lauře ses na mě vykašlal už dvakrát, stejně by ses ke mně nevrátil.“

„Přesto jsi mi to měla říct,“ trval na svém.

„Napsala jsem ti to teď, to úplně stačí,“ odsekla Kamila.

Karel byl sice opačného názoru, ale nechtěl ještě zhoršovat jejich už tak napjatý vztah.

„Můžu se na něj podívat?“ zeptal se.

„Klidně,“ ušklíbla se Kamila, opatrně slézající z postele. „A dobře si ho prohlídni, ať víš, komu budeš příštích nejmíň dvacet let klopat.“

Karel popošel pár kroků a se smíšenými pocity se naklonil nad postýlku. Bezmocný spící uzlíček ležící pod ním v něm probudil nečekanou vlnu emocí. Nádherný obrázek ale bohužel kazil fakt, že se narodil nesprávné ženě.

„Tak co mu říkáš?“ zajímala se novopečená maminka.

„Je roztomilej,“ hlesl Karel dojatě.

Sáhl po mobilu a několikrát si svého novorozeného synka vyfotografoval.

„Však si tu jeho roztomilost užiješ do sytosti, neboj,“ řekla jedovatě Kamila.

„Já? Jak to?“ zarazil se.

„Snad si ho budeš k sobě taky brát, ne?“

Karel vyděšeně polkl.

„To nevím,“ přiznal. „Tohle jsem zatím vůbec neřešil.“

„Zato já jo,“ ušklíbla se Kamila. „Je zrovna tak tvůj jako můj, tak si nemaluj, že kolem něj budu skákat jenom já.“

Karel rozpačitě sevřel rty, vůbec si nedovedl představit, že o líbáncích přinese domů novorozeného nemanželského syna.

„V budoucnu si ho určitě brát budu, ale teď to přece nejde,“ snažil se nežádoucí situaci co nejlíc oddálit.

„Proč by to nešlo?“ divila se Kamila.

„Budeš ho snad kojít, ne?“

„Zkraje asi jo,“ uznala. „Ale rozhodně to nebudu nijak přehánět, nenechám si od něj zničit prsa.“

Karel odvrátil hlavu, aby neviděla, jak obrací oči v sloup. Jaký to byl rozdíl proti Lauře, která ztrátu mateřského mléka hořce oplakávala. Považovala ji za svoje selhání a trvalo několik dní, než se s tím smířila. Tenhle problém Kamila zřejmě mít nebude.

„Kojení je pro dítě to nejlepší, co mu můžeš dát,“ snažil se změnit Kamilin názor na věc.

„S tím na mě nechod, do toho si nenechám mluvit,“ zprazila ho.

„Jak myslíš,“ řekl rezignovaně Karel.

„Laura bude mít náramnou radost, až se dozví, že její obletovaná princezna má bratříčka, co?“ zeptala se posměšně Kamila.

„To asi jo,“ připustil.

„Možná se zase sbalí a vrátí k rodičům.“

„Ne, to by neudělala,“ bránil Karel svou novomanželku.

„Kdoví? Až si spočítá, že jsi se mnou spal až do poslední chvíle, může ji napadnout ledacos.“

„Ne, to se nestane,“ trval na svém Karel. „Od začátku přece ví, že jsme měli před svatbou.“

„Ženich na útěku,“ ušklíbla se Kamila. „Ten tvůj podraz ti nikdy nezapomenu.“

„Kdybys mi byla včas řekla, co se na Lauru chystá, všechno by bylo jinak,“ bránil se.

„Chceš tím říct, že za tu zrušenou svatbu můžu já?“ vzplála Kamila.

Karel se s tichým povzdechem zadíval do postýlky.

„Nechci se s tebou hádat a už vůbec ne tady,“ řekl smířlivě.

Při pohledu na pokojně spícího synka kupodivu zjihla i Kamila.

„Máš pravdu, odložíme to na příště,“ souhlasila.

„Můžu si ho pochovat?“

„Jestli si troufáš,“ pokrčila rameny.

Karel se naklonil nad postýlku a opatrně vzal spící uzlíček do náruče. Dech se mu nad ním tajil, na přívál nádherných pocitů, jaké zažíval, když si poprvé pochoval prvorozenou Karolínku, ale čekal marně. Přesto na svého synka tiše mluvil, žádné reakce se od něj ale nedočkal.

„Máš někoho, kdo ti s ním pomůže?“ zeptal se.

„Jo, mámu s tátou,“ ušklíbala se Kamila.

„Kdybys potřebovala s něčím pomoci, dej mi vědět,“ nabídl se.

„Neboj, dám,“ ujistila ho. „A začít můžeš třeba hned.“

„Hned?“ podivil se.

„Jo, zajdi na sesternu a zaplať mi nadstandardní pokoj.“

Karel se udiveně zadíval na druhou vzorně ustlanou postel.

„Zatím jsem tu sama,“ sledovala Kamila jeho pohled. „To se ale může rychle změnit a já se tu nechci zlobit s nějakou krávou.“

„Krávou?“ opakoval ohromeně Karel.

„Jo, nehodlám tu poslouchat kecy o zázraku zrození a nádhře mateřství.“

Karel si neslyšně povzdechl.

„Dobře, zařídím to.“

Vrátil synka do postýlky a měl se k odchodu.

„Počkej ještě,“ zadržela ho Kamila.

Přešla k posteli a chvíli cosí hledala v nočním stolku. Pak se otočila a podala mu malou kartičku.

„Tady máš moje číslo účtu,“ oznámila mu. „A koukej platit včas.“

Karel dotčeně stiskl rty.

„Včas platit budu, o to nemusíš mít strach, ale ne tolik, kolik si představuješ.“

„Proč ne?“ vyštěkla.

„Kojenec přece tolik peněz nepotřebuje.“

„Jak to, že ne? Máš poněti, kolik dneska stojí kočárek nebo postýlka?“ vyletěla.

„Necháš mě laskavě domluvit?“

„Jo,“ zkrotla.

„Vím přesně, kolik co stojí, takže ti na první výdaje pošlu padesát tisíc.“

Schválně zvolil stejnou částku, jakou loni v podobné situaci nabízel Lauře. Ta tehdy jeho peníze hrdě odmítla, to ovšem u Kamily nepředpokládal. A v tom se samozřejmě nespletl.

„Škrte!“ vpálila mu.

„Na dalším se dohodneme až po testech DNA,“ pokračoval Karel nevzrušeně.

„Sprostáku! Co si to o mně myslíš?“ pustila se do něj.

„Snad chápeš, že chci mít jistotu, ne?“

„Tu mít budeš, to se spolehni,“ zasmála se jedovatě Kamila. „A už začni pomalu šetřit, jestli bude mít náš syn hlavu po tobě, alimenty na studia ti budou strhávat ještě z důchodu.“

Karel dopáleně sevřel rty, protestovat ale nijak nemohl, její rýpnutí bohužel mířilo do černého.

„Radši už půjdu,“ loučil se.

Ještě jednou se podíval na svého synka a zamířil ke dveřím. Zastavil se na sesterně, zařídil Kamile nadstandardní pokoj, zpátky za ní už ale nezašel. Místo toho se vrátil do auta, položil obě ruce na volant a chvíli nepřítomně zíral před sebe. Ačkoliv si události loňského roku v posledních dvou hodinách rekapituloval už po několikáté, vysvětlení téhle absurdní

situace, ve které se tak znenadání ocitl, stále nenacházel. Nemohl pochopit, jak se něco takového mohlo stát zrovna jemu. Není přece žádný proutník, svádějící ženy na potkání, odjakživa byl naopak rád, když si ho některá žena vůbec všimla. Do svých pětáctyřiceti let žil málem jako poustevník a teď se mu narodilo druhé dítě jen pár měsíců po tom prvním! Navíc se obě ženy z jeho sekretariátu dobře znají a od začátku mezi nimi panuje vzájemná nevraživost. A nejhorší na tom je, že na ní má sám svůj podíl.

Všechno začalo před necelými dvěma lety, kdy jeho dlouholetou asistentku Alenu vystřídala pětadvacetiletá Kamila. Ačkoliv byla o dvacet let mladší, hned od začátku mu nepokrytě nadbíhala. Zkraje ho to docela zaskočilo, dobře věděl, že pro svůj neatraktivní vzhled není pro ženské oko nijak lákavým cílem, zájem dívky o generaci mladší mu ale pochopitelně lichotil. Navíc měl své osamělosti už plné zuby, dlouho tedy neváhal a chopil se nabízené příležitosti. Pozval Kamila na večeři, pak do divadla a brzy ji začal zvat i k sobě domů. Než se ale stačili víc sblížit, objevila se na scéně Laura Linhartová, nádherná a okouzlující bytost zosobňující veškeré jeho představy o ideální ženě. Její šarm a noblesa mu doslova braly dech a od okamžiku, kdy ji poprvé spatřil, nemyslel na nic jiného než jak ji získat. Plný obav, že u tak dokonalé krásky nebude mít šanci, zvolil pomalou, o to však rafinovanější cestu. Nejdřív využil skutečnosti, že Kamila nezvládla státnici z angličtiny, a nabídl její pozici jazykově skvěle vybavené Lauře. Jakmile práci přijala, přeřadil Kamila na Lauřino místo a zároveň ukončil i jejich počínající vztah. Takový vývoj událostí se Kamile pochopitelně nezamlouval, tenkrát se ale o její pocity příliš nezajímal. Hlavní pro něj bylo, že si tím uvolnil ruce a mohl pokračovat v uskutečňování svého plánu. Jako bývalý profesionální tanečník dobře věděl, že muži skvěle ovládající taneční umění mají pro ženy zvláštní

kouzlo, mazaně proto využil právě vrcholící plesovou sezónu a pozval Lauru na prestižní ples. Zkraje se sice vzpouzel, nakonec se ale nechala přesvědčit, a dokonce souhlasila nejenom se společnými tanečnými tréninky ve studiu, ale i s několika dalšími v jeho domě. Jakmile ji měl tam, kde ji chtěl mít, hned ji v duchu hesla, že tanec je prvním krokem k lásce, začal zasvěcovat do jeho základů. Promyšlená taktika se mu vyplatila, okouzlená jeho tanečním uměním se do něj zamilovala až po uši. V jejím náručí pak zažíval ty nejkrásnější chvílky svého dosavadního života, společný triumf na plesu byl pak už jen onou pověstnou třešničkou na dortu. Jenže krátce poté kouzelná idylka skončila.

„Je vám něco, pane?“ zatukal na okénko auta zřízenec s cedulkou Obsluha parkoviště.

„Ne, není.“

„Tak odjeďte, vidíte přece, kolik aut tu čeká na místo.“

„Promiňte,“ omluvil se Karel, rychle nastartoval a mechanicky jako stroj vyjel z parkoviště.

Domů se vrátil jako spráskaný pes. Jakékoliv lhaní sám odjakživa odsuzoval, dnešní šokující novinku ale potřeboval nejdřív zpracovat sám v sobě. Momentálně mu tedy nezbývalo nic jiného, než se celý večer přetvařovat. Jakmile vešel do obývacího pokoje, vyšla mu Laura s úsměvem vstříc.

„Ahoj, Kájo, to je dobře, že už jsi tady,“ pozdravila a nastavila mu ústa k polibku.

Přitiskl ji k sobě tak prudce, až tiše zaúpěla.

„Lásko moje, moc tě miluju,“ zamumlal.

Překvapená tak vášnivým objetím se od něj odtáhla a pozorně se na něj zadívala.

„Stalo se něco?“ zeptala se starostlivě.

„Ne, co by se mělo stát?“

„To nevím, ale vypadáš nějak divně.“

„Jak divně?“

„Jako chodící stres.“

„Tomu se nediv, dneska se na mě všechno sesypalo.“

„Den blbec?“

„Tak nějak.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„To těžko,“ odpověděl Karel. „Nedělej si s tím starosti, jak se z toho otřepu, budu zase v pohodě.“

Dobře věděl, že v pohodě hned tak nebude, to však nechtěl Lauře za žádnou cenu přiznat. Začala by se ho vyptávat ještě víc, a to bylo to poslední, co mohl dnes potřebovat. Raději ji proto znovu objal a líbal tak dlouho, dokud je nevyrušil dětský pláč.

„Jak si to představuješ, Karolínko?“ káral svou půlroční dceru. „To se dělá, rušit maminku s tatínkem při líbánkách?“

„Obávám se, že je jí to fuk,“ smála se Laura. „A kromě toho není její vina, že jsme se nestihli vzít dřív.“

„Jednou jí budeme mít co vysvětlovat,“ povzdechl si Karel. „Uchláchol ji nějak, prosím tě. Jak se převlíknu, hned si ji převezmu.“

„No jasně, sotva si dceruška houkne, tatínek už je v pozoru,“ zlobila se naoko Laura.

„Od toho přece tatínci jsou, ne?“ volal na odchodu.

Co slíbil, to splnil, uplynulo sotva pár minut a už si bral malou Karolínku na klín. Chvíli na něj kulila oči a spokojeně si hověla, brzy ji ale polehávání v tatínkově náruči přestalo bavit a začala se vzpouzet.

„Dneska je nějak živá,“ zavolal na Lauru, dokončující v kuchyni večeri.

„To není jenom dneska,“ odpověděla. „Podle všeho se pomalu blíží doba, kdy kolem ní budeme tancovat oba dva.“

„A latina to zrovna nebude, co?“

„To teda ne, na tu můžeme na dlouho zapomenout.“

Karel se s tichým povzdechem rozhlédl kolem sebe a zavzpomínal na kouzelné týdny společných tanečních lekcí.

Patřily k těm nejhezčím v jeho životě, momentálně na ně skutečně mohou jenom vzpomínat. Celý nervózní a plný neklidu vstal z křesla a s dcerkou na ruce zamířil do kuchyně.

„Ani se mi nechce věřit, že už je to víc než rok, co jsme tu spolu trénovali,“ řekl.

„Taky se mi zdá, že to bylo včera,“ odpověděla Laura a pokynem ruky ho pozvala ke stolu. „Budeš chtít, aby Karolínka jednou taky závodila?“

„To nevím, na tyhle úvahy je ještě brzo.“

„To je, ale bylo by fajn, kdyby ji to bavilo. Pokud bys ji učil odmalička, měla by proti ostatním výhodu.“

Nejenom výhodu, ale rovnou taky tanečnicka, pomyslel si Karel trpce. O toho už se jí tatínek postaral.

Obvyklý večerní rituál s ukládáním Karolínky si dnes příliš neužil. A idylický obrázek milované manželky s malou dceruškou v náručí už vůbec ne. Až příliš mu totiž připomínal, jak málo chybí k tomu, aby o svoje tak těžce nabyté štěstí zase rychle přišel. A vytoužený klid bohužel neměl ani v noci.

„Nebylo by už načase pořídit Karolínce sourozence?“ přitulila se k němu Laura.

Karel v duchu zoufale zaúpěl, jakákoliv zmínka o dítěti mu dnes způsobovala hotová muka.

„Na to je moc brzo,“ namítnul. „Je jí sotva půl roku.“

„To je,“ uznala Laura. „Jenže já nemám moc času, víš přece, že čtyřicítka mi už klepe na dveře.“

„To dneska nic neznamená.“

„Tím si nejsem tak jistá.“

„Někdy to spolu probereme, ale dneska po mně prosím tě už nic nechtěj,“ vypravil ze sebe. „Jsem úplně na odpis.“

„To znám,“ zasmála se Laura a položila si hlavu na jeho rameno. „Tak dobře, necháme to na jindy.“

„Díky a dobrou noc, láska,“ odpověděl a políbil ji. „Jsi to nejlepší, co mě kdy v životě potkalo.“

Líbánky musely jít pro dnešek stranou, vyznání lásky bylo to jediné, na co se momentálně vzmoohl.

Sotva měl Karel ráno před sebou svou první kávu, opřel si lokty o stůl a složil hlavu do dlaní. Konečně byl alespoň na chvíli sám a mohl se pokusit získat ztracenou duševní rovnováhu. Už od včerejška tušil, že to nebude jednoduché, zatím totiž neměl ani zdání, jak se k nelehké situaci postaví. Nemanželský syn ho dostal do nezáviděníhodné situace, zhrzená Kamila jistě využije každou příležitost, aby mu co nejvíc znepríjemnila život. Určitě je přesvědčená, že na to má plné právo, a v tom není bohužel daleko od pravdy. Sama ho sice využívala a nebyla k němu upřímná, to ale nic nemění na tom, že ani jeho chování vůči ní nebylo zrovna příkladné. Kdyby se jednalo jen o něj, s jejími očekávanými naschválky by se smířil, protože by je považoval za spravedlivý trest za svoji lehkomyšlnost, ale jak se srovnat s tím, že spolu s ním je odnese i milovaná Laura? Nemanželského syna před ní nemůže tajit donekonečna, to je jisté. Než s ním ale vyjde na světlo, musí si napřed ověřit, jak se věci skutečně mají.

Proč jenom se to loni tak zamotalo, zazoufal si.

Pak se napil kávy, zavřel oči a ponořil se do vzpomínek.

Po společných tanečních trénincích a úspěchu na plese měli s Laurou oči už jen pro sebe, jenže pak Lauru kontaktoval její bývalý přítel, student práv Oliver, a malér byl na světě. Důvěřivá Laura bohužel neměla ani zdání, že Oliver ve skutečnosti jejím přítelem nikdy nebyl, jen si na něj za úplatu ochotně hrál. Seznámil se s ní totiž na žádost svého kamaráda a jejího kolegy Tomáše, který měl s Laurou nevyřízené účty. Jakmile se situace změnila a Tomáš mu přestal platit, Oliver se rychle snažil z předstíraného vztahu vytrahit. Jenže než se tak stalo, vstoupila do hry Lauřina bývalá kolegyně Kristina. Dopálená novým nepopulárním pracovním

nařízením, pocházejícím dle jejího názoru z Lauřiny hlavy, využila situace a spolu s Tomášem vymyslela způsob, jak se Laury zbavit. Její plán nebyl nijak složitý: Oliver vláká Lauru do postele, společné milostné hrátky si natočí a odkaz na příslušný záznam pošlou jejímu šéfovi. Těžko říct, jestli v tu dobu věděli, že se z Laury a Karla mezitím stali milenci, nebo to jenom riskli, v každém případě jim plán vyšel do puntíku. Nic netušící Laura se za Oliverem vydala, aby se s ním jako pravá dáma rozešla hezky tváří v tvář, jenže krátce po příchodu se jí situace vymkla z rukou. Oliver hnaný vidinou tučné odměny se doslova překonával a zákeřnou intriku dotáhl do žádoucího konce. Ještě teď Karel cítil doslova fyzickou bolest, jakou pociťoval, když tenkrát záznam sledoval. Zdrčený zoufalstvím a zklamáním se potom zachoval přesně tak, jak od něj strůjci hanebné léčky očekávali. Nenechal si nic vysvětlit a Lauru vyhnal jak ze svého sekretariátu, tak i ze své ložnice. Totálně zničený se pak nechal utěšovat Kamilou, aniž tušil, že i ona o plánu na Lauřinu likvidaci ledacos věděla a jeho zdárné provedení spolu s ostatními spiklenci patřičně oslavila. Zdeptaný a zničený svým zoufalstvím ji brzy požádal o ruku a začali chystat svatbu. Těsně před ní ale naštěstí zasáhla Lauřina mladší sestra Linda, která po odhalení manželovy nevěry také dočasně pobývala u rodičů. Řadu měsíců dennodenně konfrontovaná se sestřiným trápením to koncem léta už nevydržela a začala jednat. Když se od ní Karel dozvěděl, že Laura čeká jeho dítě, byl v šoku, navíc mu Lindina neuvěřitelná podoba s Laurou působila hotová muka. Zaskočený nečekaným přívalem citů k ženě, o níž se bláhově domníval, že ji navždy vymazal ze svého života, nelenil a okamžitě se za Laurou vydal. Při osobním setkání s ní si pak už jen potvrdil to, co po celou dobu podvědomě tušil: jeho láska k ní nevyhasla ani po půlročním odloučení. Jakmile si konečně naplno přiznal smutný fakt, že Kamila pro něj byla pouhou

náhražkou, šlo všechno ráz na ráz. Nejdřív si ověřil pozadí nechutného podrazu, poté si oba organizátory, Kristinu s Tomášem, předvolal a přiměl je podat výpověď. Po nich přišla na řadu neupřímná a vypočítavá Kamila. Ačkoliv na přípravu jejich svatby vynaložil nemalé prostředky, nedbal na to a na poslední chvíli ji zrušil. Kamila se samozřejmě hluboce urazila a odešla z úřadu také. Sice ho mrzelo, že hlavní viník Oliver jeho trestu unikl, s tím ale nemohl nic dělat. Raději tedy pustil celou nechutnou záležitost definitivně z hlavy, koupil zásnubní prstýnek a o ruku požádal překvapenou Lauru. Hned poté si ji odvezl k sobě domů a konečně se zase mohl radovat ze života. Se svatbou počkali až na první jarní sluníčko a teď si v nádherných májových dnech užívali líbánek. S milovanou ženou po boku a roztomilou dceruškou v postýlce si konečně plnil svůj celoživotní sen, ten pro něj ale vinou Kamilina drsného probuzení bohužel včera skončil.

Vyřídil dva telefonáty, napil se vychladlé kávy a pak své myšlenky přesunul od minulosti k budoucnosti. Smířit se s tím, že dosavadní azurovou oblohu překryl pořádně tmavý mrak, bude hodně těžké, ale ještě mnohem těžší bude najít si správný vztah ke svému synovi. Kouzelný novorozený klouček si nepochybně zaslouží lásku obou rodičů, ale jak na to, když spolu maminka s tatínkem nevycházejí vůbec v dobrém? I když byl Karel jako ředitel úseku zvyklý činit dnes a denně důležitá rozhodnutí, tentokrát si musel potupně přiznat, že na tomto poli zatím naprosto tápe.

A zatímco sám měl plnou hlavu svého novorozeného synka Jakuba, jeho ženu Lauru momentálně plně zaměstnávaly myšlenky na synovce Lukáška.

„Ahoj, Lauro, mohla bys mi pár hodin pohlídat Lukáška?“ překvapil ji ráno sestřin telefonát.

„Co tak narychlo?“ divila se Laura.

„Pak ti to vysvětlím,“ odbyla ji Linda. „Tak můžu ho převést?“

„Jo, snad to nějak zvládnou.“

„Tak dík, do hodiny jsem u tebe.“

Než se domácí paní nadála, sestra už parkovala u vrátek. Zručně vytáhla malého Lukáška z autosedačky a hned s ním spěšovala do domu.

„Jdu na kosmetiku a na pedikúru,“ vysvětlovala Linda. „Tam ho s sebou nemůžu vzít.“

„A to jsi nevěděla dřív?“ brblala Laura.

„Jasně že věděla, proto jsem se taky domluvila s chůvou. Jenže ta mi ráno zavolala, že dostala horečku a nemůže přijít,“ vysvětlovala Linda. „Máš s tím problém?“

„Ale ne, jenom bych se na to byla psychicky připravila. Mít je tu oba dva je docela záprah.“

„To je, ale těch pár hodin to vydržíš,“ chlácholila ji sestra. „V poledne vyzvednu ze školky Adélku a jsem tu jako na koni.“

Předala sestře Lukáška, na sedačku položila tašku s jeho věcmi a byla pryč. Laura si tiše povzdechla. Obvykle ji plně zaměstnávala půlroční Karolínka, a když se teď měla zniče-honic postarat ještě o roční akční batole, správně tušila, že to nebude jednoduché. Naštěstí byla středa, tedy jeden ze tří dnů, kdy na dopoledne přicházela pomocnice v domácnosti. Tenhle luxus jí Karel mohl dopřát díky tomu, že kromě svého platu měl ještě slušný příjem z dividend. Když paní Vomáčková uviděla krizovou situaci, zapnula pračku, uklidila jen to nejnnutnější a ochotně nabídla pomocnou ruku.

„Když dneska uvařím jenom nějakou rychlovku, můžu vám pomoci.“

S tím Laura ráda souhlasila, ale i tak měly obě co dělat.

„Jak jsi to tu přežila?“ zajímala se po svém návratu Linda.

„Dobře, paní Vomáčková mě v tom naštěstí nenechala samotnou,“ přiznala Laura.

„To je hodná,“ pochválila Linda hospodyni, mezitím už rachotící hrnci v kuchyni.

Pak se naklonila blíž k sestře a ztišila hlas, aby ji neslyšela nejenom hospodyně, ale hlavně malá Adélka, hrající si v rohu pokoje.

„Už nevím, co mám dělat, Dan se včera zase vrátil až před půlnocí,“ postěžovala si na manžela.

„Co ti na to mám říct?“ pokrčila rameny Laura. „Všichni jsme ti radili, aby ses k němu nevracela.“

„Já vím, jenže nechci děti připravit o tátu.“

„Kromě peněz z něj stejně moc nemají,“ namítla Laura.

„To je fakt a já bohužel taky ne,“ uznala Linda. „Ta včerejší mu dala asi pořádně zabrat, sotva se doplazil domů.“

„To máš z toho, že si to necháváš líbit,“ vyčítala jí Laura. „Kdyby mi zahrnul Karel, další den už by mě tu nenašel.“

„Nejsi nějak přehnaně radikální?“ ohradila se Linda. „Když jsi byla s Danem ty, podváděl tě přece taky.“

„Jenže v tom byl rozdíl,“ namítla Laura. „Byla jsem jenom jeho bokovka a vůbec mě nenapadlo, že nejsem jediná. Že si začal i s tebou, jsi mi řekla až ty a o jeho dalších milenkách mi potom pověděla Radka. To už jsi ale Zuzanu vystřídala ty a mně to bylo fuk.“

„Když to takhle shrneš, zní to hrozně,“ povzdychla si Linda.

„Kéž by to tak jenom znělo,“ povzdychla si i Laura. „Horší je, že je to taky pravda.“

„Já vím, je to prevít,“ zachmuřila se Linda. „Jak mu některá padne do oka, nedokáže se udržet.“

„A v tom se bohužel nejspíš nikdy nezmění,“ mínila Laura.

„To mi vůbec neříkej.“

Když pak Linda s oběma dětmi odjela, připadala si Laura jako na dovolené.

„Tak já s tím druhým dítětem nějak nevím,“ přiznala večer Karlovi. „Vždycky jsem tvrdila, že nechci jedináčka, ale dvě

děti takhle brzo za sebou jsou na mašli. Dneska jsem tu měla na pár hodin Lukáška, a kdyby mi nepomohla paní Vomáčková, asi bych to vůbec nedala.“

„Pořád ti říkám, že není kam spěchat,“ odpověděl Karel.

„Kdyby mi bylo o pár let míň, taky bych se do toho tak nehнала,“ povzdechla si Laura. „Ale co když se nám to teď nepodaří tak rychle jako poprvé? Anebo co když se nám to nepovede vůbec?“

„Co se povedlo jednou, vyjde určitě i příště,“ pohladil ji Karel po tváři. „Nevěš hlavu a dej tomu čas.“

„Myslíš, že to můžeme risknout?“ zeptala se Laura nedůvěřivě.

„Určitě,“ ujistil ji.

Zatímco Laura měla večer k ruce ochotného manžela, její sestra Linda si s tříletou Adélkou a ročním Lukáškem musela poradit sama. Nebylo to pro ni nic nového, hned záhy po svatbě totiž poznala, že ne každé vítězství je zároveň i výhrou. Už ve chvíli, kdy své starší sestře Lauře přebrala jejího dlouholetého ženatého milence Daniela, kazily jí pocit triumfu výčitky svědomí, brzy ale mělo být ještě hůř. Na rozdíl od Laury se sice dočkala jeho rozvodu a následné svatby, krátce po ní s ním ale zažívala stejné peklo jako jeho první žena Zuzana. Na vzorného manžela si nevydržel hrát dlouho. Sotva utichla aféra způsobená prozrazením skutečnosti, že několik týdnů střídal postele obou sester, rychle se vrátil ke svému starému způsobu života.

Jako chronický záletník dobře věděl, že jakýkoliv stereotyp je jeho nepřítelem, proto se domů schválně vracel, jak jen ho napadlo, a s tím, že své děti skoro nevidá, si hlavu nijak nelámal. Dnes si ale kupodivu pospíšil a zastihl vzhůru alespoň Adélku.

„Tati, tati,“ hnala se k němu dcerka, sotva ho uviděla.

Tatínek si ji sice vzal na klín, ale bylo vidět, že si s ní moc neví rady.

„Neměla by už jít spát?“ zeptal se po chvíli.

„Měla,“ odpověděla Linda.

Vzala mu dcerku z klína a šla ji uložit.

„Co tě včera tak zdrželo?“ ptala se manžela po návratu.

„Měl jsem obchodní večeři, ráno jsem ti to přece říkal,“ odpověděl Daniel podrážděně.

„Nevzpomínám si.“

„Tvůj problém,“ ušklíbl se Daniel.

Pohodlně se opřel, místo sledování filmu si však se zavřenýma očima začal přehrávat průběh včerejšího večera. Vydařil se mu parádně, nejenom proto, že na akci pro významné byznysmeny získal tu největší krasavici ze všech, ale k tomu se ještě hned napoprvé dokázal vetřít do jejího bytu.

„Hezky sis to tady zařídila,“ pochválil dlouhonohé Sandře malý, ale útulný byt. „Je vidět, že máš vkus.“

„Vkusů mám habaděj, zato peněz málo,“ zasmála se.

„To se může brzo změnit,“ odpověděl Daniel s úlisným úsměvem. „Když vyjdeš vstříc ty mně, na oplátku vypomůžu já tobě.“

„No dovol!“ ohradila se Sandra přinášející skleničky. „Za peníze s nikým nechodím.“

„To předpokládám, jinak bych tu nebyl.“

„Tak jak jsi to teda myslel?“

„Jsem ctitel krásy a dovedu ji ocenit,“ odpověděl a stáhl si ji k sobě na sedačku.

„Jak?“

„Třeba šperky,“ odpověděl Daniel. „Odkakživa zastávám názor, že k luxusní ženě patří luxusní věci, a při jejich pořizování na cenu nehledím.“

Sandra se v duchu pochválila za svůj dobrý odhad. Už v průběhu večera správně vytušila, že dnešní úlovek patří mezi muže, co si mohou dovolit užívat si veškerých radostí života.

„Známe se teprve pár hodin a ty už mi nabízíš šperky?“ podivila se naoko.

„Krása si přece zaslouží odměnu, nebo ne?“ odpověděl Daniel a přejel jí rukou po stehně.

Pravda, znal ji sotva pár hodin, ale to pro něj nebylo nic nového, na snadné úspěchy u žen byl už dávno zvyklý. Tentokrát se ovšem musel hodně snažit, aby tuhle perlu získal pro sebe, zájemců o ni bylo víc než dost. Ještě odpoledne by se přitom vůbec nenadál, že právě dnes ho potká takové štěstí. Atraktivní dívky bývají sice ozdobou podobných akcí pravidelně, taková koncentrace krásy, jakou představovaly dnešní hostesky, se ovšem vyskytla jen zřídkakdy. Skvostné byly všechny do jedné, na dlouhonohou Sandru, vyjímající se mezi ostatními jako jejich nekorunovaná královna, ale žádná z nich neměla. Však se také kolem ní přítomní muži jen točili, štíhlou kráskou s bujným poprsím a bohatou hřívou dlouhých blondatých vlasů byla nepochybně předmětem touhy každého z nich. Jejich zájem Daniela provokoval a bičoval jeho majetnické sklony na maximum. S každou další hodinou jeho posedlost po té oslnivé krásce rostla, brzy nemyslel na nic jiného než jak přelstít konkurenci a získat ji pro sebe.

Zkušeností na to měl dost, což o to, druhé manželce Lindě sice nezahýbal už tak často jako té první, o nějaké věrnosti z jeho strany ale nemohla být řeč. Pravda, pokaždé to úplně nedopadlo, občas narazil na naivku, která vzala jeho řeči o lásce vážně, to se však naštěstí nestávalo příliš často. Většinou se jednalo o rozumné dívky, spokojující se s drahými dárky. Jen prostoduchá Romana mu loni pořádně zavařila, když uvěřila jeho báchorkám o rozvodu a nenapadlo ji nic lepšího než si to jít vyříkat s jeho zákonitou manželkou. Reakce uražené těhotné Lindy byla tenkrát rychlá, sbalila Adélku a odstěhovala se k rodičům. Krátce po narození Lukáška ale naštěstí zkrotla a přilezla ke křížku. To Daniela potěšilo, spolu s ní se

mu totiž vrátil nejenom každodenní domácí servis, ale hlavně jistota, že mu u ní všechno projde. Bez zbytečných výčitek jí tedy zahýbal vesele dál, jenže v poslední době na sobě začal pozorovat znepokojující jev. Po dlouhých letech nejrůznějších sexuálních dobrodružství ho sex nějak přestával bavit, a to bylo na pováženou. Po pravdě řečeno mohl čekat, že jeho vzrušení z dobývání nových a nových ženských klínů začne nezadržitelně slábnout. Přestože byla každá z žen, které prošly jeho náručí, úplně jiná, v jistém smyslu byly všechny stejné. I tak ho vytrácející se libido nemile zaskočilo. Pár let před padesátkou to ještě zabalit nechtěl, proto ho dnešní mimořádně atraktivní trofej tak těšila. Jestli nenabere druhý dech ani s touhle kráskou, pak už asi s žádnou.

„Měl jsem dneska náročnej den, nechceš mě trochu potěšit?“ zeptal se, zatímco sunul ruku po Sandřině stehně stále výš.

„Šáňo ti nestačí?“ zasmála se Sandra.

„K předejhře dobrý, ale potom bych chtěl víc.“

„To nejde, vidíme se dneska poprvé, co by sis pak o mně pomyslel,“ odmítla.

Z tónu jejího hlasu se ale dalo vytušit, že drahoty dělá jen naoko.

„Jenom to nejlepší,“ ujistil ji Daniel a strhl ji na sebe.

A zatímco rukou prozkoumával velikost jejího poprsí, pomalu ji pokládal na sedačku.

„V ložnici to bude pohodlnější,“ zašeptala Sandra.

Na širokém letišti to pohodlnější opravdu bylo, ale i tak následující hodinu sotva přežil. Zatímco sám měl za sebou perný den, mladičká Sandra trávila celé hodiny jen péčí o sebe. Díky tomu měla elánu na rozdávání a v ložnici rozpoutala hotovou bouři.

Skvělá trefa, pochvaloval si Daniel na zpáteční cestě. Tahle temperamentní kráska by snad probudila i mrtvého.

„Já hlasuju pro Egypt,“ prohlásila Laura. „Víš přece, jak máti vždycky básnila o pyramidách.“

„To jo, jenže když jí došlo, že se svojí znalostí zhruba dvaceti anglických slovíček si v Egyptě nevystačí, vždycky couvla a jeli zase do Bulharska,“ namítla Linda. „A my jim přece chceme udělat radost a ne způsobit trauma.“

„V tom máš pravdu,“ uznala nerada Laura. „A co Řecko?“

„To už je lepší,“ mínila Linda.

„Lumír navrhoval i Mallorcu nebo Kanáry,“ připomněla Laura tip nejmladšího sourozence.

„To by taky šlo, tam by si mohli vystačit s němčinou,“ mínila Linda. „Jenže kdoví, jak na tom s ní po těch letech jsou.“

„Pořád líp než s angličtinou, tu neviděli ani z rychlíku,“ mínila Laura. „A otec náhodou němčinu ovládal celkem slušně. Vždycky nám přece vyprávěl, jak se mu na veletrzích v Lipsku hodilo, že v dětství jezdívali s babičkou a s dědou k Baltu.“

„Br,“ otřásla se Linda. „Jenom slyším to slovo a už je mi zima.“

Kráčely spolu po ochozu nákupního centra, kam se vydaly nakoupit rodičům drobné dárky k rubínové svatbě. Byly tak zaujaté dohadováním o hlavním daru, že vůbec nevnímaly okolí. Laura zareagovala až v okamžiku, kdy uslyšela své jméno.

„Lauro! Jsi to ty?“

Udiveně zvedla hlavu a ke svému překvapení před sebou spatřila svého bývalého souseda a zároveň milence Michala.

„Michale! Kde se tu bereš?“ podivila se.

„To jsem se tě taky chtěl zeptat,“ odpověděl Michal. „Měl jsem za to, že ses odstěhovala někam na venkov.“

„Jo, pár měsíců jsem bydlela kousek za Prahou, ale už jsem zase zpátky.“

Michalovo jméno vzbudilo Lindinu pozornost. Z doby, kdy s Laurou v domě rodičů probíraly všechno možné, si ho pamatovala víc než dobře.

„Nepředstaviš nás?“ ozvala se.

„Jasně,“ zareagovala Laura. „Linda, moje sestra, Michal, můj...“ zaváhala.

„Soused,“ doplnil Michal pohotově.

„Jenom soused?“ zeptala se Linda s potouchlým úsměvem.

„Neptej se tak hloupě, když jsi v obraze,“ napomenula ji Laura. „Linda o nás ví,“ dodala v reakci na Michalův udivený pohled.

Jak se ale brzy ukázalo, Michalův údiv měl jiný důvod.

„Teda páni, vy jste úplně jako dvojčata,“ těkal pohledem od jedné k druhé.

„To je pro nás novinka,“ zasmála se Laura. „Tak už si nás přestaň prohlížet a radši povídej, jak se ti vede.“

„Moc dobře ne,“ zachmuřil se Michal. „Rozvádím se.“

„Copak?“ zvážněla Laura.

„Ani se neptej,“ povzdechl si Michal. „Dokud byla Katka doma s Klárkou, byli jsme v pohodě, ale pak se vrátila do práce a bylo zle.“

„Kolega?“

„Jo,“ hlesnul Michal. „Chápeš to? Dělal jsem pro ni první poslední a ona si najde troubu, co neumí ani zatlouct hřebík.“

„To se někdy stává,“ chlácholila ho Laura. „Dej tomu čas, třeba ji to přejde.“

„Nevypadá to,“ zamručel Michal. „Je do něj tak poblázněná, že se k němu hned nastěhovala. Ani nečekala na rozvod, prostě si sbalila věci, a než jsem se vrátil z práce, byla i s Klárkou pryč.“

„Tak to máš blbý,“ politovala ho Laura. „A jak je to dlouho?“

„V lednu nastoupila do práce a na Velikonoce už byla s ním,“ postěžoval si Michal.

„Ach jo,“ povzdychla si Laura. „A co ty?“

„Nic,“ pokrčil rameny Michal.

„Jsi pořád sám?“

„Zatím jo, občas jsem sice některou sbalil, ale nikdy z toho nic trvalejšího nebylo,“ řekl zachmuřeně Michal. „Najít takovou, co by mi tě nahradila, není jen tak.“

„Koukám, ségra, že tě pořádně neznám,“ bavila se Linda

„Nech si to,“ napomenula ji Laura.

„Laura je třída,“ pokračoval Michal ve chvále bez jakýchkoliv zábran. „Byli jsme spolu jenom krátce, ale asi na to nikdy nezapomenu.“

„Však já taky ne,“ přiznala Laura. „To, co s tebou, jsem nikdy předtím nezažila.“

Mluvila pravdu, společné milostné radovánky zůstávaly i pro ni krásnou vzpomínkou. O to hezčí, že neměly tak krutý konec jako hrátky s Oliverem.

„To mě těší,“ nadmul se Michal. „Nedáme to zase dohromady?“

„Kdepak,“ polekala se Laura. „Nedávno jsem se vdala a mám dceru.“

„No a? To mi nevadí,“ neviděl v tom Michal problém.

„Ale mně jo! Mám toho nejlepšího manžela pod sluncem a nikdy bych mu nezahnula.“

„To je škoda,“ řekl zklamaně Michal. „A co vy, slečno?“ obrátil se na Lindu. „Vy byste si u mě kafe nebo panáka někdy nedala?“

„Já?“ zkoprněla Linda. „Nemůžu, jsem taky vdaná, a děti mám dokonce dvě.“

„To přece není žádná tělesná vada,“ zasmál se Michal, znovu těkající pohledem z jedné na druhou. „Co kdybyste někdy třeba...“

„Promiň Michale, ale my už musíme jít,“ skočila mu do řeči Laura. „Měj se hezky a nevěš hlavu, určitě si brzo nějakou najdeš. Tak ahoj.“

„Taky se měj,“ loučil se schlíple Michal. „Na shledanou, moc mě těšilo,“ obrátil se na Lindu.

„Mě taky, ráda jsem vás poznala,“ odpověděla mu Linda a pak se dlouho dívala, jak odchází.

„Proč jsi tak spěchala?“ vyčetla sestře sotva byl Michal z doslechu. „Času máme přece dost, Lukášková chůva si s Karolínkou poradí taky.“

„To vím, ale chtěla jsem Michala zarazit dřív, než nás pozve na švédskou trojku.“

„Cože?“ rozesmála se Linda.

„Copak sis nevěšimla, že už to viselo ve vzduchu?“

„To teda nevěšimla,“ odpověděla Linda uraženě. „Ty brd'ó, to by bylo vzrůšo!“ zasnila se. „Když jsi mi o něm vyprávěla, moc jsem ti nevěřila, ale musím uznat, že jsi vůbec nepřeháněla. Je víc sexy, než jsem si představovala.“

„Tak už se mi nedivíš?“

„To teda ne, celou dobu jsem měla dojem, že se dívám na bratrance Chrise Hemswortha.“

„Tak vidíš a k tomu to ještě umí parádně rozjet,“ připomněla Laura. „Vždycky jsem byla přesvědčená, že lepšího milence, než je Dan, už nikdy nepotkám, ale Michal mě hned napoprvé vyvedl z omylu. Na tu tehdejší nirvánu asi nikdy nezapomenu.“

„To je teda borec.“

„Neměl to zase tak těžký, řadu měsíců předtím jsem žila jako jeptiška.“

„Ani tak to napoprvé nemuselo vyjít,“ soudila Linda. „Ne všichni chlapi to dají na první dobrou.“

„Michal jo, ten je v tomhle sázka na jistotu,“ usmála se Laura.

„Vážně se s ním nechceš někdy sejít?“ zajímala se Linda.

„Ani náhodou,“ odmítla Laura. „To si Kája nezaslouží.“

„Karel ne,“ zamumlala Linda.

„Říkala jsi něco?“

„Ale nic,“ odpověděla Linda.

Znovu se ohlédla, aby si sexy Michala ještě jednou prohlédla, ale kdepak. V proudícím davu lidí už po něm nebylo ani stopy.

„Karel o něm ví?“ zajímala se.

„Blázníš?“ zhrzla se Laura. „Ani nápad, ten průšvih s Oliverem mi bohatě stačil. O Michalovi tenkrát nepadlo ani slovo a doufám, že to tak i zůstane.“

„Jasně že jo, přece bych tě nepodrazila,“ slibovala Linda.

Na oslavě rubínové svatby jejich rodičů se benjamínek Lumír postaral hned zkraje o pořádný rozruch.

„Vážení rodičové, málem bych zapomněl,“ ujal se slova záhy po rozbalení posledního balíčku. „Tady máte ode mě a od Markéty ještě jeden dárek,“ podal matce malou obálku.

Jakmile ji matka otevřela, překvapeně vykulila oči na malou fotografii.

„Cože? Vy taky?“ vydechla šokovaně.

„Co taky?“ zajímali se ostatní.

Místo odpovědi otočila matka fotografii lícem k ostatním.

„A hele, fotka z ultrazvuku,“ rozesmála se Linda. „To už tady dlouho nebylo.“

„Vy jste si teda pospíšili,“ žasl otec, zatímco ostatní se předháněli v gratulacích.

„Byli jsme na řadě,“ smál se Lumír. „A jedno dítě navíc se tady ztratí.“

„Děti jako smetí, asi budeme muset na starý kolena něco přistavět, jinak se sem brzo nevejdeme,“ smála se matka.

Co by asi řikala, kdyby věděla o Kubíkovi, povzdechl si v duchu Karel.

Jinak mu ale rodinná oslava přišla víc než vhod, konečně se mohl alespoň na chvíli oprostít od svých momentálních starostí. Na návštěvu u tchána s tchyní se ostatně těšil pokaždé. Jednak si u nich jako roditel Pražák rád užíval poklidnější

atmosféru okresního města a kromě toho si u nich připadal jako doma. Loni ho plni vděčnosti, že jejich dceři velkoryse odpustil její selhání, přivítali doslova s otevřenou náručí a nepřestávali si ho hýčkat. Zvláště tchyně na něj nedala dopustit. Když jako velká fanynka televizní soutěže StarDance zjistila, že kousíček toho noblesního světa dorazil až do jejího domu, byla z toho úplně u vytržení. Však to byla právě ona, kdo navzdory rodinné tradici přišel s nápadem změnit jméno očekávané vnučky z Lenky na Karolínku. Stejně skvěle jako s Lauřinými rodiči vycházel Karel i s jejím mladším bratrem Lumírem a jeho přítelkyní Markétou. Vidali se sice jen sporadicky, ale i tak si pokaždé měli o čem povídat. Zato švagrová Linda, bydlící také v Praze, u nich byla doslova pečená vařená. Karlovi to vůbec nevadilo, kromě toho, že jí nepřestával být vděčný za to, že ho uchránila před největší životní chybou, dovedl ocenit i to, že k nim jezdívá bez manžela. Daniel byl totiž vzhledem k minulosti v jejich domě persona non grata.

Když před čtyřmi lety Linda rodičům oznámila, že čeká dítě s ženatým mužem, který je navíc o dvanáct let starší, pořádně je tím zaskočila. Po Danielově rozvodu a následné svatbě se ale s danou situací smířili a bohatého a úspěšného zetě přijali do rodiny. Neměli totiž ani tušení, že než si začal románek s Lindou, sliboval skoro deset let rozvod Lauře. O jeho opovržením hodném chování se dozvěděli až loni, kdy u nich těhotná Linda, zdrcená osobní návštěvou jedné z manželových milenek, našla dočasné útočiště. Tím okamžikem se pro ně Daniel stal černou ovčí rodiny, jenže když se k němu Linda přes jejich dobře míněné rady vrátila, nezbylo jim nic jiného než její rozhodnutí respektovat. Laura, dojatá sestřiným druhým těhotenstvím, jí tenkrát její někdejší zradu odpustila, svému exmilenci Danovi se ale dál vyhýbala. Karel byl jediné rád, po drobném incidentu na plese neměl ani on zrovna dobré mínění o člověku, který jeho milovanou vodil

dlouhých deset let za nos. Složitá situace měla naštěstí celkem jednoduché řešení: k sobě domů proradného Daniela nezvali a sami k němu také nejezdili. Dál se stýkali jen ve třech, i návštěvy u rodičů plánovali tak, aby se u nich všichni čtyři nesetkali. Systém se jim osvědčil, pro dnešek ovšem museli udělat výjimku, nikdo z nich nechtěl rodičům zkazit oslavu svou nepřítomností.

„Už víte, co to bude?“ zajímala se Linda.

„Zatím ne, na to je ještě moc brzo,“ odpověděla Markéta.

„Jestli budete pořádát odhalovací párty, můžu vám pomoci s přípravou,“ nabízela se Linda.

„Momentálně řešíme spíš svatbu, ale díky za nabídku, možná ji využijeme,“ odpověděl jí bratr.

„Žasnu, jak jsi v obraze,“ pochválil Lumíra otec. „Když jsem tenhle výraz slyšel poprvé já, myslel jsem si, že jde o striptýz.“

„To se máš čím chlubit,“ poznamenala za smíchu ostatních manželka.

„Měli byste mít kluka, aby Lukášek nebyl v menšině,“ podotkla Linda.

To skóre už jsem vyrovnal já, odpověděl jí Karel v duchu.

Jeho sklíčený výraz bohužel neušel Lauřině pozornosti.

„Co je to s tebou, Kájo?“ ptala se ho potichu. „Ty nemáš radost, že jim to vyšlo?“

„Samozřejmě, že mám.“

„Nevypadáš na to.“

„To se ti jenom zdá,“ vylouval jí.

„Jenom aby,“ pochybovala.

Od dalších nepříjemných otázek ho naštěstí uchránil pláč z chůvičky.

„A jéje, Kája se nám vzbudila,“ konstatovala Laura a spěchala do vedlejší místnosti za dcerou.

Záhý po ní se zvedl i Daniel a také zmizel za dveřmi. To Karla zneklidnilo, dobře věděl, že se od švagra nedá čekat nic

dobrého. Jeho intuice byla správná, sotva Laura vzala dcerku do náruče, aby ji utišila, vešel za ní do pokoje Daniel.

„Konečně ti to vyšlo, co?“ konstatoval.

„Co jako?“

„Opatřit si dítě s někým, kdo tě slušně zaopatří,“ vysvětlil jí bývalý milenec bez obalu. „To jsi přece odjakživa chtěla, ne? A nesnaž se zapírat, já o tom vím svoje, na mě jsi to zkoušela mockrát.“

Laura zavřela oči a tiše počítala do deseti.

„Buď tak laskav a nech mě na pokojí,“ odpověděla pak, jak nejklidněji dovedla.

Kdepak, jako obvykle si nedal pokoj.

„Byli jsme spolu dost dlouho, nemám Karlovi poradit pár triků, co na tebe zabírají nejlíp?“

„Děkuju za nabídku, zvládneme to i bez tebe,“ odmítla Laura.

Vrátila Karolínku do postýlky a začala ji přebalovat s toužebným přáním, aby v plence objevila hnědý kód, jak tomu s Karlem žertem říkali. Předpokládala, že zhýčkaný Daniel pohled na takové nadělení neunese a rychle odejde. Její přání ale bohužel nebylo vyslyšeno. Daniel se chvíli díval, jak dcerku zručně obléká, další rýpnutí si ale samozřejmě neodpustil.

„Chudák holka,“ řekl s předstíranou účastí. „Jestli bude krásná po tatínkovi, neopře si o ni nikdo ani kolo.“

„Jestli bude po tatínkovi, budou na ni kluci stát frontu,“ řekla Laura tiše. „Její tatínek je totiž ten nejbáječnější člověk na světě.“

„Jo?“ opáčil Daniel posměšně. „Tak proč jsi ho podváděla?“

„Stalo se to jenom jednou a tobě do toho nic není,“ odpověděla Laura. „A vůbec! Zrovna ty nemáš sebemenší právo mě kritizovat, když sám nenecháš na pokojí jedinou sukni.“

Hezky mu to nandala, pomyslel si Karel, zatímco sahal zvenku po klice.

Když se ani jeden z nich nevracel, napadlo ho, že Laura bude možná potřebovat jeho pomoc nebo aspoň podporu a šel se po nich podívat. Podle Lauřiny poslední věty, doléhající až přes dveře, to ovšem vypadalo, že si se švagrem poradí sama. Přesto zmáčkl kliku a vešel dovnitř.

„Kampak ses mi ztratila, lásko?“ zeptal se.

„Musela jsem přebalit malou,“ odpověděla mu Laura. „Počkáš tu se mnou, než se zase zklidní?“

„Rád,“ odpověděl Karel a objal ji kolem pasu.

Postavili se nad postýlku a s úsměvem sledovali, jak se jejich roz dováděná dceruška pomalu zklidňuje. Na Danielovi bylo znát, jak ho Karlův příchod dopálil. Pohled na šťastnou Lauru ho dráždil, evidentně jí chtěl zkazit náladu dalším rýpáním, před švagrem si ale netroufal. Když uviděl, že opravdu odejdou až spolu, vzdal to a mlčky se vytratil z pokoje.

„Díky, že jsi přišel,“ zašeptala Laura Karlovi do ucha, sotva se za ním zavřely dveře.

„Nemáš zač, stejně jsem tam byl jak na trní,“ odpověděl Karel. „Zase tě urážel?“

„Jo, ale z toho už si dávno nic nedělám,“ mávla rukou Laura. „Kašlu na něj.“

„Nedá se nic dělat,“ povzdychl si Karel. „Příbuzenstvo si člověk bohužel nevybírá.“

„Svatá pravda,“ souhlasila Laura.

Když se pak vrátili zpátky k ostatním, Karel se snažil užít si oslavu plnými doušky. Správně tušil, že v následujících týdnech příliš důvodů k radosti mít nebude.